

Frances Hodgson Burnett

The Secret Garden

Traducător/ Ioana Kamata

Redactor/ Nina Bercan

Lector/ Aniela Târnaucă

Ilustrație copertă/ Simona Andrușcă

Layout, Dtp/ Mihăiță Stroe

Editura Predania/ București

www.prietenii-predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0728 303 566

FRANCES HODGSON BURNETT

GRĂDINA SECRETĂ

TAINA GÂNDULUI BUN

TRADUCĂTOR — IOANA KAMATA

PREDANIA

CUPRINS

5	Capitolul 1	N-A MAI RĂMAS NIMENI...
15	Capitolul 2	DOMNIȘOARA MARY, ÎN CIUDA PĂRERII...
29	Capitolul 3	MLAȘTINA
37	Capitolul 4	MARTHA
65	Capitolul 5	UN PLÂNSET PE CORIDOR...
77	Capitolul 6	„AM AUZIT PE CINEVA PLÂNGÂND! L-AM AUZIT!”
89	Capitolul 7	CHEIA DE LA POARTA GRĂDINII
100	Capitolul 8	MĂCĂLEANDRUL ARATĂ CALEA...
113	Capitolul 9	CEA MAI CIUDATĂ CASĂ ÎN CARE A LOCUIT VREODATĂ CINEVA
130	Capitolul 10	DICKON
151	Capitolul 11	CUIBUL STURZULUI DE VÂSC
165	Capitolul 12	„OARE AȘ PUTEA PRIMI O BUCĂȚICĂ DE PĂMÂNT?”
180	Capitolul 13	„EU SUNT COLIN!”
202	Capitolul 14	UN TÂNĂR RAJAH

223	Capitolul 15	CUIBUL CEL NOU
244	Capitolul 16	„NU VREAU!” ZISE MARY
257	Capitolul 17	O CRIZĂ DE ISTERIE
270	Capitolul 18	NICIO CLIPĂ DE PIERDUT
282	Capitolul 19	A SOSIT PRIMĂVARA!
302	Capitolul 20	„AM SĂ TRĂIESC VEȘNIC! VEȘNIC!”
317	Capitolul 21	BEN WEATHERSTAFF
335	Capitolul 22	LA APUSUL SOARELUI
345	Capitolul 23	PUTEREA CELUI PEAÎNALT
366	Capitolul 24	„LĂSAȚI-I SĂ RĂDĂ!”
388	Capitolul 25	PERDEAUA
400	Capitolul 26	„E MAMA!”
417	Capitolul 27	ÎN GRĂDINĂ

CAPITOLUL 1

N-A MAI RĂMAS NIMENI...

CÂND MARY LENNOX SOSI LA CONACUL Misselthwaite unde urma să locuiască alături de unchiul ei, cu toții fură de părere că fetița era cel mai nesuferit copil cu putință. Și acesta era adevărul. Avea o fețișoară subțire, un trupușor plăpând, părul rar, deschis la culoare, și o expresie acră întipărită pe chip. Pe cât de blond îi era părul, pe atât de palidă și gălbejită îi era și pielea pentru că fata se născuse în India și fusese dintotdeauna bolnavă, sub o formă sau alta.

Tatăl ei lucrase pentru Guvernul Marii Britanii și fusese mereu deosebit de ocupat și de bolnav el însuși, iar mama copilei fusese o femeie de o frumusețe rară, dar căreia nu-i păsase decât de petreceri și de distracții. Nu-și dorise niciodată să aibă o fetiță, iar atunci când se născuse Mary, o dăduse pe copilă în grija unei *ayah*¹ căreia i se

¹ Bonă, dădacă. (În original, în hindi.)

explicase foarte limpede că dacă nu dorește să o supere pe *Memsahib*², ar face bine să o țină pe fetiță cât mai departe...

Copila fu, așadar, ținută departe de mamă și în primele zile de viață, când era un pruncușor bolnăvicios, agitat și urâcios, și mai târziu, când deveni ceva mai mărișoară, dar la fel de bolnăvicioasă, agitată și urâcioasă. Mary nu-și amintea nicio altă figură familiară în afară de chipurile negricioase ale lui *ayah* și ale celorlalți slujitori indieni, iar cum aceștia îi ascultau întotdeauna toate poruncile și îi îndeplineau absolut toate voile – *Memsahib* s-ar fi supărat crunt dacă plânsetele copilei ar fi necăjit-o! –, în jurul vârstei de șase ani, fetița ajunsese să fie o obrăznicătură de copil, cu un comportament despotice și egoist. Tinerei guvernante englezoaice, venită să o învețe pe Mary să scrie și să citească, îi displicău fata atât de mult, încât femeia renunță la slujbă după numai trei luni; celelalte guvernante care îi urmau, nu izbutiră să rabde nici măcar atât. Așadar, dacă Mary însăși nu și-ar fi dorit cu adevărat să poată citi cărți, n-ar fi învățat niciodată nici măcar alfabetul...

Într-o dimineață nespuse de călduroasă, când avea vreo nouă ani, fata se trezi foarte supărată și se necăji încă și mai tare când văzu că slujitoarea care se afla lângă ea nu era *ayah* a ei, ci o femeie străină.

² Doamna, stăpâna. Apelativ onorific folosit în India pentru femeile căsătorite sau pentru doamnele albe din înalta societate. (În original, în hindi.)

— Ce cauți tu aici? o întreabă fetița. Nu vreau să stau cu tine. Trimite-mi-o pe *ayah*!

Femeia părea înspăimântată. Bâigui, drept răspuns, că *ayah* nu putea veni în ziua aceea, iar când Mary izbucni într-o criză de plâns și începu să o lovească, slujnica se sperie și mai rău și îi repetă copilei că lui *ayah* îi era cu neputință să ajungă la Domnișoară...

Plutea ceva tainic în aer în acea dimineață. Nimic nu se desfășura ca de obicei, mai mulți dintre slujitorii indieni păreau să lipsească, iar cei pe care Mary îi zări, totuși, prin casă, păreau deosebit de îngrijorați și grăbiți, mohorați și înfricoșați. Nimeni, însă, nu îi zicea nimic, iar *ayah* nu apăru. Mai precis, absolut nimeni nu veni pentru a se îngriji de ea și, în cele din urmă, Mary hotărî să iasă din casă, se duse în grădină și începu să se joace de una singură la umbra unui copac, nu departe de verandă. Se prefăcea că plantează un răsad și înfigea flori mari și roșii de hibiscus în grămăjoare de pământ, din ce în ce mai furioasă, mormăind și ticluind planuri de răzbunare, șoptind pentru sine toate cuvintele urâte și poreclele jignitoare pe care avea să i le spună dădacei când aceasta se va întorce.

— Scroafă! Ești o scroafă! Ai crescut cu porcii! zise Mary, pentru că aceasta era cea mai cumplită insultă pe care i-o puteai aduce unui indian.

Fata scrâșnea din dinți și repeta iar și iar vorbele de ocară când o auzi pe mama ei ieșind pe verandă, în compania cuiva. O însoțea un tânăr chipeș, iar cei doi își vorbeau într-un fel ciudat, cu glas scăzut. Mary îl știa pe băiat. Auzise că era un ofițer foarte tânăr, sosit de curând din Anglia. Copila îl țintui cu privirea o vreme, stăruind apoi asupra mamei sale. Întotdeauna își privea îndelung mama, ori de câte ori avea prilejul să o vadă, întrucât *Memsahib* – Mary i se adresa mai degrabă așa decât altminteri – era o femeie atât de frumoasă, înaltă și subțire, și purta întotdeauna haine minunate... Părul ei cărlionțat era moale ca mătasea, iar nasul cârn și gin-gaș părea că se raportează cu dispreț la toate lucrurile din jur... Ah, și ochii ei mari și luminoși, mereu plini de veselie! Toate hainele lui *Memsahib* erau deosebit de fine, păreau că plutesc ca un nor și erau, cum spunea Mary, *pline de dantelă*. În această dimineață păreau mai pline de dantelă ca oricând, dar privirea lui *Memsahib* nu mai era deloc veselă. Ochii ei mari erau înspăimântați și priveau rugători la tânărul și chipeșul ofițer.

— Atât de rău este? Chiar așa? o auzi Mary întrebându-l.

— Da, este cumplit! răspuse tânărul, cu o voce tremurândă. E cumplit, doamnă Lennox. Dumneavoastră trebuia să fi plecat de acum două săptămâni.

Memsahib își frângea mâinile.

— Ah, da, știi c-așa ar fi trebuit! strigă ea. Am rămas doar ca să pot merge la serata aceea! Ce prostie din partea mea!

În acea clipă un urlet sfâșietor răsună din latura curții unde locuiau servitorii. Înspăimântată, femeia îl apucă pe ofițer de braț, iar Mary începu să tremure din cap până-n picioare. Urletul era tot mai puternic.

— Ce este?! Ce s-a-ntâmpat?! strigă doamna Lennox.

— A murit cineva, răspuse ofițerul. Nu mi-ați spus că s-a răspândit și în rândurile servitorilor dumneavoastră...

— Dar n-am știut! se tângui femeia. Veniți, veniți cu mine!

Memsahib se întoarse și porni în fugă spre casă.

După aceste întâmplări cumplite, lui Mary i se explică ce anume se petrecuse în dimineața respectivă. Izbucnise epidemia de holeră³, iar oamenii mureau pe capete. *Ayah* căzuse bolnavă în noaptea dinainte și murise chiar atunci, a doua zi de dimineață – iată de ce urlau servitorii. Pană în ziua următoare, mai muriră

³ Boală epidemică gravă, adesea mortală, caracterizată prin crampe stomacale foarte dureroase.

trei dintre ei, iar ceilalți părăsiră casa, îngroziți. Toată lumea era cuprinsă de panică și oamenii mureau pretutindeni, în fiecare bungalow⁴.

În acel haos și în acea teroare care au stăpânit întreg ținutul și în ziua următoare, Mary hotărî să rămână ascunsă în camera ei și fu dată uitării de către toți ai casei. Nimeni nu-și aminti de ea, nimeni n-o dorea prin preajmă, iar împrejur se petreceau lucruri ciudate despre care ea nu putea ști nimic. La o vreme, se strecură în salon, unde nu era nimeni. Pe masă rămăsese, însă, prânzul neterminat, iar farfuriile și scaunele arătau de parcă toți mesenii s-ar fi ridicat brusc și ar fi plecat în mare grabă. Copila mănca niște fructe și câțiva biscuiți și, fiindu-i sete, bău pe nerăsuflăte un pahar întreg de vin care rămăsese neatins. Băutura era dulce la gust, iar fata nu avea de unde să știe cât era de tare.

Curând, o cuprinse o toropeală puternică; se întoarse în cameră și închise ușa în urma ei, înspăimântată de țipetele care se auzeau din cealaltă parte a casei, precum și de foșnetul pașilor grăbiți, care alergau în toate părțile. Vinul o ameți atât de tare, încât abia dacă mai putea ține ochii deschiși. Se întinse în pat și adormi buștean. Rămase astfel ore în șir, ruptă de toate evenimentele.

⁴ Locuință din lemn sau din împletitură de trestie, fără etaj, înconjurată de verande și de vegetație.

Se petrecură multe în ceasurile cât Mary dormi astfel, dar fata nu auzi nimic, nici urletele, nici zgomotul făcut de oamenii care transportau tot felul de lucruri în și din bungalow.

Când se trezi, copila mai rămase o vreme în așternut, cu privirea ațintită la peretele din față. Casa era cufundată într-o liniște deplină, o liniște cum Mary nu mai cunoscuse niciodată. Nu se mai auzeau nici glasuri, nici pași, iar fetița se întrebă dacă nu cumva toți se vindecaseră de holeră, iar pericolul trecuse.

Se întrebă, de asemenea, cine urma să aibă grijă de ea acum că *ayah* murise. Avea să vină o nouă *ayah* și poate că această nouă dădacă va ști niște basme noi. Mary se cam plictisise de basmele vechi... Nu plânse deloc pentru că o pierduse pe fosta dădacă. Mary nu era un copil iubitor și nu ținuse niciodată la nimeni. Zgomotul și agitația, urletele și jalea provocate de holeră o înspăimântaseră și fusese furioasă pentru că nimănui nu părea să-i mai pese dacă ea trăiește sau nu. Cu toții erau paralizați de panică și nu se mai găsiseră cine să se gândească la o fetiță de care oricum nimănui nu-i păsa cu adevărat. Se pare că atunci când oamenii se îmbolnăveau de holeră, nu se mai gândeau decât la ei înșiși... Dar dacă acum se făcuseră bine, sigur avea să-și amintească cineva și de ea și să vină s-o caute!

Totuși, nu venea nimeni, iar în vreme ce Mary aștepta, casa părea să se cufunde într-o liniște încă și mai adâncă. Deodată, copilei i se păru că aude un foșnet pe covor. Coborându-și privirea, zări un șarpe micuț unduindu-se pe podea și fixând-o cu ochii lui strălucitori ca două nestemate. Fata nu se sperie; șarpele era prea mic, părea cu totul neprimejdios și deloc dornic să o rănească ci, dimpotrivă, grăbit să iasă din cameră. Se strecură pe sub ușă, sub privirile copilei.

— Ce straniu și liniștit e totul... își zise Mary. E ca și când n-ar mai fi nimeni aici în afară de mine și de șarpele ăsta.

Chiar în clipa următoare, fata auzi pași pe verandă, apoi pe coridor. Erau pași bărbătești. Niște bărbați intrară în bungalou, vorbind aproape în șoaptă. Nimeni nu le ieși în întâmpinare, iar aceștia păreau să deschidă pe rând fiecare ușă și să cerceteze încăperile.

— Ce nenorocire! rosti unul dintre el. Doamne, femeia aia atât de frumoasă! Și bănuiesc că și fetița... Am auzit că era și o fetiță, da, deși n-a văzut-o nimeni pe-aici.

Mary stătea drept în mijlocul camerei când ușa se deschise, câteva minute mai târziu. Era încruntată, supărată foc și schimonosită de furie pentru că începuse să-i fie foame și se simțea grosolan de neglijată! Primul

bărbat care intră în odaie era un ofițer înalt pe care fata îl văzuse cândva stând de vorbă cu tatăl ei. Omul părea obosit și tulburat, dar când o zări pe copilă se sperie atât de tare, încât aproape că se împiedică.

— Barney! strigă bărbatul. E o fetiță aici! E singură! Într-un asemenea loc! Doamne, ai milă! Cine-i copilul ăsta?

— Sunt Mary Lennox, răspuse fetița, îndreptându-și spinarea. Socotea că ofițerul este deosebit de nepoliticos pentru că îndrăznise să se refere la bungaloul tatălui ei folosind expresia „un asemenea loc”! Am adormit în vreme ce toți sufereau de holeră, explică Mary, și abia m-am trezit. De ce nu vine nimeni la mine?

— Ea e fetița pe care n-a văzut-o nimeni! exclamă bărbatul, întorcându-se către însoțitorii săi. Cu toții au uitat de ea!

— De ce au uitat de mine? întrebă Mary, bătând furioasă din picior. De ce nu vine nimeni?!

Tânărul, pe nume Barney, o privi cu tristețe. Lui Mary i se păru chiar că ofițerul clipește mai des ca și când ar fi vrut să risipească lacrimile care începeau să-i încetezeze privirea.

— Biata de tine... răspuse el. N-a mai rămas nimeni care să vină...